

Povestea lui Ion

BUTA ANA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BRĂIEȘTI
CLASA a VII-a
Prof. îndrumător: POHOAȚĂ LUCREȚIA

Sosi anotimpul toamna, dar pentru Ion parcă sosi moartea, căci din sat trebuia să plece o ceată de feciori la oaste. Crescuse destul de mare ca să plece în armată. Îi era foarte greu fiindcă lăsa în urmă tot ce avea mai scump: casa părintească și pe singura persoană rămasă în viață care îi era mai dragă, bunica, restul fiind morți pe front, în război, răpuși de boli, de foamete... Îi era foarte greu să plece și să o lase singură pentru că aceasta se îmbolnăvisese în urmă cu două luni de o boală greu de vindecă, dar trebuia să o facă, trebuia să plece pentru a-și apăra țara, așa cum făcuseră și tatăl și frații și unchii și bunicii lui.

- Mamaie, a venit vremea... spuse Ion cu lacrimi în ochi.

- Du-te cu Dumnezeu și cu Măicuța Domnului, fiule! Fii curajos! Nu mai plânge! Fă-mă mândră de tine și luptă ca un războinic adevărat! Dacă vei face asta și nu vei fi un laș, voi fi mulțumită...oriunde mă voi afla!

- Așa voi face, mamaie. Dacă va fi nevoie voi trece prin foc și apă ca să-mi apăr țara! Îți promit că voi lupta până la capăt și nu mă voi da bătut... voi doborî toți dușmanii ce vor să ne fure pământul și la final vom ieși învingători și mă voi întoarce acasă...

- Așa să faci! Doamne-ajută!

-Doamne-ajută!

Își sărută bunica, își făcu cruce și plecă. Se întâlni în fața Bisericii din sat cu ceilalți băieți care, la rândul lor, plecau în cătănie. Cu toții discutau despre plecarea lor, despre cât de greu va fi în armată, doar Ion stătea deoparte gânditor și trist...Avea o presimțire care-l măcina...

După câteva minute de așteptare veni mașina trimisă de comandantul armatei ca să-i ia. Toți urcară, doar el nu avea curaj... Se uita pierdut la mașină în timp ce băieții îl strigau.

- *Nu știi dacă mă voi mai întoarce, dar te rog, Doamne, să ai grijă de bunica și de satul meu...*gândi cu voce tare Ion.

Se deșteptă din starea de tristețe, făcu câțiva pași, dar se opri. Nu voia să meargă... ceva îi spunea că trebuie să rămână, însă își aminti vorbele bunicii și se îmbărbătă. Urcă în mașină și porni spre cazarmă.

Ajunși acolo, comandantul îi împărți pe fiecare în camerele lor, le dădu fiecăruia câte o uniformă și îi scoase să facă încălzirea. Îi duse în depozitul în care se țineau armele și le arătă toate modelele pe care aveau să le folosească în pregătirea lor, dar și în război.

Trecură zilele, trecură săptămânile, trecură lunile și dorul de bunica lui creștea pe zi ce trecea tot mai mult. Îi trimise multe scrisori în acel timp, dar primi foarte puține răspunsuri. Într-o seară, comandantul îl trase deoparte și-i spuse:

- Voinicule, ești foarte bun. Semeni leit cu tatăl tău. Și el se descurca foarte bine cu mitralierele. Și, ce-i drept, sunt nefiresc de grele. Doar că, de câteva zile te văd foarte abătut. Ce se întâmplă?

- Bunica... I-am trimis o scrisoare acum mai bine de o lună și nu am primit niciun răspuns. Mi-e teamă să nu fi... să nu fi murit... Și încep să plâng.

- Ion, trebuie să fii tare! Gândește ca un bărbat puternic! Din clipă în clipă, rușii ne pot ataca, iar tu ești unul dintre cei mai valoroși oameni ai armatei. Trebuie să fii pregătit oricând. Nu poți sta trist toată ziua. Bunica ta e bine, sunt sigur de asta. Și mai sunt sigur de un lucru. Știi care este acela? Că ea se roagă pentru tine de oriunde ar fi acum, pe pământ sau în cer, și că vrea ca tu să câștigi și să-ți aperi țara indiferent de situație. Așa că, haide, capul sus!

- Mă duc să aranjez armele nou venite la locurile lor! spuse Ion după un timp, puțin mai vesel.

Plecă de la comandant cu starea de spirit schimbată. În timp ce aranja armele, se auzi un bubuit puternic. Ieși afară, se uită prin lunetă și văzu armata rusă apropiindu-se de baza lor militară. Fugi repede și trase alarma, iar în următoarele câteva secunde colegii lui ieșiră îmbrăcați în costumul militar, își luaseră armele și își ocupară fiecare locul de tragere. Armata rusă începu asaltul. Românii se apărau din răzputeri... Ion lupta în primele rânduri, fiind un bun trăgător cu mitraliera. Erau pierderi mari în ambele tabere. Din câte vedeau lunetiștii, la ruși erau mulți răniți. După mai multe săptămâni de atac, rușii au bătut în retragere și s-au declarat învinși. Aveau foarte mulți răniți și decedați și muniția rămasă era puțină.

Vestea că românii au rezistat eroic, iar rușii au fost nevoiți să se retragă s-a răspândit cu repeziciune peste tot în țară. Soseau mulțime de scrisori pentru cei rămași în viață și erau trimise multe pentru familiile decedaților. Ion, însă, nu primi nicio scrisoare. Gândul că bunica lui ar fi putut muri, îl măcina teribil. După câteva zile de la terminarea războiului se întoarse în satul său cu singurii lui prieteni rămași în viață, Gheorghe și Mihai. El se afla printre cei norocoși... Avea mari emoții când a coborât în sat... Inima îi bătea de să-i spargă pieptul. Trecuse un an de când plecase de acasă. Ajunse la poarta casei lui, o deschise și intră în curte. Se uită în jur... Iarba neîngrijită crescuse aproape de genunchi, ramurile copacului de lângă casă crescuseră până aproape să intre prin geam. Cele două bănci de fier din fața casei ruginiseră... Dar cel mai rău...văzu deasupra ușii de la intrare un steag negru...

*

După vreo trei ani, Ion se căsători și dobândi cinci copii: trei băieți și două fete. Erau mândria lui, mai ales că cea mică semăna perfect cu bunica... Mergea duminică de duminică la Biserica din sat rugându-se împreună cu noua lui familie pentru bunica, părinții și frații lui. Încetul cu încetul, golul lăsat în urmă de dispariția bunicii l-a umplut cei mici, iar faptul că a luptat pentru apărarea țării sale și a scăpat cu viață i-a întărit credința în Dumnezeu...

Țara mea

Sfântă țara Romanească
Mulți au vrut să te-asuprească
De la Nistru pân' la Tissa
Din Hotin și pân' la Mare
Toți încearcă să te omoare.
Ziua-ntreagă, noaptea-ntreagă
Tot românul stă de strajă
Din hotară în hotară
Ca s-o lase la nepoți
Așa cum am găsit-o toți
Liberă și-nfloritoare
Cum au lăsat-o cei care
S-au jertfit ca stelele cazatoare
Pentru România Mare!

Strigăt din depărtare

Sunt mic, dar știu că am avut strămoși viteji
Istoria țării mele vreau să o păstrez.
Căci mândru sunt de țara mea
Eu am aflat treptat povestea sa.

De Ștefan și Mihai Viteazul am aflat,
Mai știi de Mircea cel Bătrân și Vlad
Că au luptat cu dușmanii ce au vrut
Să ne răpească pământul nostru drag și sfânt.

Am auzit și de povestea Basarabiei furată,
De toți românii frați din Cernăuți .
Care cu toți un vis mare așteaptă!
Să vadă România Mare,
Iar între frați să nu mai existe hotare.
Să fim cu toți uniți
Să numai putem fi despărțiți!!!
Agavriloai Alex Ioan,clasa a IV a

Trec anii

NEGREA DARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ BRĂIEȘTI

CLASA a VI-a

Prof. îndrumător: POHOAȚĂ LUCREȚIA

Trec anii și, odată cu ei,
Se scutură și floarea vieții noastre...
Frumoși, puțini, uneori grei,
Dispar în neamț asemeni unor astre.

Trec anii mulți și-n urma lor
Rămân umbre din a noastre ființe.
Se pierd speranțe prea ușor
Ș-atât amar de vise și dorințe.

Trec anii toți ca dintr-un foc,
Îi văd bătrâni, neputincioși pe toți ai mei
Oprește, Doamne, timpu-n loc
Căci simt cum plec și eu încet, încet cu ei...

Prin ochi de copil

NEGREA DARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ BRĂIEȘTI

CLASA a VI-a

Prof. îndrumător: POHOAȚĂ LUCREȚIA

Clădire mare și înaltă
Cu-n aspect înfiorător...
Așa vedeam școala odată,
Pășeam mereu cam temător.

În sala mică, luminată,
Era mulțime de copii
Ce, ca și mine priveau odată
Școala prin ochii lor vii.

Un loc în care lumea toată
Era cu mult prea serioasă
Și jocul nostru de-altădată
Trebuia lăsat acasă...

Dar, iată, acum noi suntem mari
Și monstrul cel înfiorător
A devenit a doua casă...
Ce-i drept, pentru cei silitori.

Dar, pentru cei nepăsători
Urâtul monstru n-a murit
Și el îi chinuie de zor
Prin catalogul preaiubit...

Așa că, dragul meu coleg,
Constat c-ar trebui, poate,
În loc să speri la copiat,
Să mai pui burta pe carte!

Scrisoare de pe front

NEGREA DARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BRĂIEȘTI
CLASA a VI-a
Prof. îndrumător: POHOAȚĂ LUCREȚIA

Departate sunt acum de ce-am iubit, de voi,
Cu sufletul însă, vă simt pe toți aproape.
Mă rog să vină clipa când din acest război
Va mai rămâne-o simplă pagină-ntr-o carte.

Scumpa mea măicuță, iartă-mi nepăsarea
La suferința ce te macină pe tine,
C-am renunțat la liniștea familiei noastre
Ca-întregii țări să-i fie mult mai bine.

Matale, tată, cum o duci ? Ți-e bine ?
Știu că-ți lipsesc și că nu poți să-nchizi o geană...
De nu mai viu, să aibă cine dorul să-ți aline,
Ți-o las în grijă pe sărmana-mi mamă...

Când mă gândesc la voi, inima-mi saltă.
Am renunța cu toții, de nu am fi mânați
În luptă, de însuși țelul nostru cel înalt,
De-a ne vedea din nou uniți cu-ai noștri frați.

Nu plângeți și nu suferiți, iubiții mei,
De-n locul meu primiți astă scrisoare!
C-am devenit eroi, luptând ca niște zmei,
Cu gândul înspre România mare!

Nu lăcrima, inimă!

POPA PETRONELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CORNU LUNCII
CLASA a VIII-a A
Prof. îndrumător: POHOAȚĂ LUCREȚIA

La poalele muntelui , cu așezări gospodărești, risipite în preajma Moldovei, am petrecut clipe de neuitat lângă străbunicul Niculaie și când rătăceam agale pe cărările codrului, dar și atunci când umbrele înserării se lăsau peste sat și tăcerea nopții se așternea molcom peste oameni și vise.

Ne plăcea să privim cerul împreună, admiram stelele ce se îndreptau către cetatea norilor, unde regina nopții veghea asupra întregii firi, cântam duios câte o doină de pe la noi și, deseori, cu glas rugător, lipindu-mă încet de brațul ocrotitor al străbunicului, spuneam:

- Mai spune-mi, bunicule, o poveste adevărată trăită de tine, spune-mi, te rog, încă o dată pe aceea cu „soldatul fără nume”.

Mă privea cu ochii învăluți ca într-o umbră cenușie, își răsucea mustața sau își mângâia pletele albite de ani și oftând zicea: „Am fost și eu copil vesel și sprinten ca tine și mă bucuram când crăpau mugurii pe ramuri și cânta cucul, când suiam și coboram în zbor dealurile și văile, mă aruncam în brațele clipelor când lunecam pe ghețus, admiram uluit potecile brumate, răsăritul sau apusul, pomii încărcăți de rod, îmi așterneam gândurile pe o coală albă cu cerneală și eram fericit că în partea mea de cer era numai cântec. Dar când, în colțul meu de rai, în lumea copilăriei mele s-au abătut furtunile și norii grei ai războiului, am învățat mult prea devreme ce este un erou, ce este omul care își pune inima în palme, și-o depune la poalele țării.”

Vocea lui devenea tot mai mâhnită, privirea lui se adâncea în întunericul ce-i răscolea sufletul rănit din fragedă copilărie...

Odată pășteam oile pe malul apei și ne jucam veseli, povestea bunicul, când bubuitul tunurilor, zgomotul asurzitor al tancurilor și armelor ne-a înspăimântat și ne-a curmat jocul. Ne-am ascuns pe unde am putut, pe sub malul apei, ne-am îngropat în nisip, iar, când s-a potolit zarva, ne-am adunat unul câte unul să plecăm spre sat.

Deodată am zărit în trifoi un soldat ce părea că doarme cu casca pe ochi, cu arma și ranița lângă el, cu mâna dreaptă la tâmplă de parcă saluta cerul. Ne-am dat seama că era român de-al nostru, nu știam ce grad are, dar tare am fi vrut să-l trezim să ne povestească cum a luptat să ne apere satul.

Ca să nu-l supărăm, am început să cântăm, să jucăm o horă în jurul lui, să-l strigăm: Ioane, Vasile...Ba unii au aruncat cu pietre fără să-l lovească și el tot nu ne-a luat în seamă. Îngălbenit la față, abia vorbind am șoptit:

-„Dacă e mort?” Toți ne-am apropiat cu sfială de el, i-am dat casca la o parte și i-am văzut ochii albaștri ce parcă priveau cerul, ce pentru noi era vânăț...

Atunci, într-un gest copilăresc de adâncă recunoștință, am început să adunăm florile câmpului și l-am acoperit pe eroul necunoscut. Nu plângeam niciunul, nu ne era frică, așezăm florile și gândurile noastre într-un mormânt pentru cel a cărui nume nu-l știam și l-am numit în mintea noastră, erou.

A oftat bunicul îndelung, iar cerul ce părea un ocean nesfârșit dăruia parcă sufletului meu o poveste adevărată a copilăriei ce-a cunoscuturgia războiului, o poveste ce purta în ea o mângâiere tristă și rece.

Știu acum de ce îmi place istoria, de ce mi-au plăcut poveștile adevărate ale bunicului, martor al războiului pe care nimeni n-ar vrea să-l cunoască.

Da, îmi place istoria fiindcă în ea îmi întâlnesc strămoșii cu chipul lor de stâncă, îmi place să-i privesc drept, să-i ascult cum îmi spun mie, urmașul, cum s-au ținut tari prin furtuni de veacuri și de ce corpul lor nu s-a înclinat niciodată. De ce au fost neînfricați atunci ca și acum, de ce au cutezat, de ce eroii neamului meu au fost prea mulți pentru istorie, prea mulți pentru eternitate.

Fiecare fir de grâu și fiecare floare albastră își are rădăcina în izvoare de sânge, căci fiecare petec de pământ adăpostește un erou poate un tânăr Ion, sprinten ca ciuta, ce știa să fie semeț și-n horă, dar și-n fața aceluia ce-a venit la noi să ne ceară „pământ și apă”.

„Nu lăcrima, inimă!” mi-am spus când genele îmi cădeau grele că dusă-i vremea lungilor tânguiri și ea nu se va mai întoarce niciodată pe plaiul neamului tău.

„Nu lăcrima, inimă!” după ce ai grăit atâta vreme graiul tăcerii, e timpul să mergi demn, încrezător în steaua ta norocoasă, e timpul să știi că istorie mai frământată și mai frumoasă ca a noastră nu e nicăieri...

Să pășim încet, cu grijă tăcută pe lângă mormintele lor, să așezăm cu sfială flori în toate culorile pământului și mai ales roșii, galbene și albastre, să-i lăsăm să se odihnească privind în ochii lor de negură pentru a ne cunoaște începutul și trecutul.

Soldatul

NEGREA ALEXANDRA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BRĂIEȘTI
CLASA a VI-a
Prof. îndrumător: POHOAȚĂ LUCREȚIA

- Să ne vedem cu bine, iubita mea! strigă flăcăul...

Făcu un ultim pas, apoi și-a întors privirea spre ochii mândruței sale, ce păreau acum un ocean de lacrimi, i-a spus un ultim „Adio” și a pornit din nou alături de ceilalți soldați... Spera ca, într-o zi, cărările vieții, să-l aducă înapoi acasă.

Iși dădu seama că ajunsese din clipa când auzi primul strigăt al colonelului:

- Mai repede! Nu avem toată ziua!

Colonelul întoarse, apoi, privirea spre soldat:

- Cum te numești? răcni acesta.

Soldatul se uită în jur, nefiind sigur cu cine vorbește comandantul, însă, văzând că nimeni nu-i răspunse colonelului, spuse:

- Mitică, domn'le!
- Mișcă-te mai repede, nu-i putem lăsa pe ruși să ne găsească nepregătiți și să ne atace!
- Da, domn'le!

Mitică mai privi o dată culoarea vie a ierbii, și știu din acea clipă că nu avea s-o mai vadă pentru mult timp. Ca-ntr-un vis își aduse aminte de verdeța din jurul horelor, unde auzise pentru dată glasul acela ca de înger care cânta o doină la fel de frumoasă ca acel chip al cântăreței și știu că ea avea să-i fie mireasă. „Of! suspină soldatul...frumoasa mea mândruță, ce se va alege de noi?!”

În acea seară, la apus, după ce terminară treaba, colonelul îi trimise la somn pentru ca soldații să fie apți de luptă în momentul sosirii inamicilor. Mitică se duse în cămăruța lui și se gândi să scrie o ultimă scrisoare, în caz că va cădea răpus în luptă... Puse cerneala în fața condeiului și începu a-și scrie toate gândurile ce-i treceau în acel moment, de la bucuria că a întâlnit-o pe soția sa, până la regretul că n-avea să-și cunoască rodul dragostei lor și încheie prin a mărturisi cât de dragă i-a fost lumea aceasta și că era gata să se lase în mâinile Domnului...

Nu avu prea mult timp să pună geană pe geană, că alarma începu să dea de veste venirea rușilor. Mitică se ridică, fugi să-și ia arma și rămase la post, ascultând ordinele colonelului. Apoi, foc!...

Valuri de soldați cădeau, atât inamici cât și camarazi. După mai multe atacuri, soarta părea să fie în favoarea românilor, însă mai aveau mult până să câștige.

Mitică doboră inamic după inamic, însă i se părea că tot rămâneau mulți. Într-un final, văzând comandantul rus că armata română nu se lasă ușor, iar pierderile lor sunt mari, decide retragerea...

Soldații se bucurau... reușiseră să pună pe fugă hoarda rusească, însă nu toți puteau „sărbători”. Printre cei căzuți se afla și Mitică, ce privea cerul întunecat și-ale sale stele, dintre care nu strălucea niciuna mai tare ca ochii mândruței sale, niciuna nu-l atrăgea mai mult ca ea...

Lângă el apăru un tovarăș, care-l luă pe sus și-l duse la cel mai apropiat doctor. Cu forța rămasă, Mitică îi spuse camaradului, pe care-l recunoscuse ca fiind un soldat din cămăruța sa:

- Dacă nu voi supraviețui, te rog să-i duci scrisoarea aceasta mândrei mele...
- Așa voi face, promit...

Locul era la fel cum și-l amintea, copacul de lângă casă tocmai înflorise, iar la umbra acestuia stăteau două siluete. Își strigă nevasta, însă părea că ar fi fost invizibil, iar atunci își dădu Mitică seama că ultima sa scrisoare era pe drum... Acum avea să rămână acasă...Își simțea sufletul împăcat!...

DORINȚA

Dorința poporului meu
e de a trăi neîncorsetat,
fără teamă,
fără să-i spună nu contează cine
ce e bine și ce e rău.

Dorința celor din neamul meu
e de a se bucura de tot ce-i mărunț,
de a se face iubiți pentru ceea ce sunt.

Dorința neamului meu
e să rămână neclintit
în fața furtunilor,
să fie ca un munte de optimism,
un munte care înțeapă
cu vârful lui cerul.

Dorința celor din neamul meu
e să trăiască în armonie
cu celelalte neamuri,
să le aducă zâmbete,
să le fie sprijin,
să se simtă respectat.

Jitaru Daria, clasa a VI –a
Școala Gimnazială Cornu Luncii
Coordonator: prof. Pater Adriana

VINE VARA

Vine vara ca o pictoriță cu talent,
așterne cel mai frumos verde pe câmpii,
în păduri, în livezi, în ochii nou născuților.

Vine vara ca o prietenă a celor zglobii
și-i face pe copii să zburde precum iezii
cei nevinovați.

Vine vara ca un dirijor exersat
și adună toate privighetorile,
ținând un concert cât să ne aducă
poftea de viață.

Vine vara ca o copiliță inocentă
și scoate din tufișuri câte un iepuraș,
ori de zăpadă, ori de foc, ori de smoală
și-i șoptește într-o urechiușă
că e un neînfricat
(a pornit după mâncare pe cont propriu).

Vine vara ca o babă șugubeață
care, după ce-mi răspunde la salut,
îmi zice că a fost la piață
după o păstaie.

Da' nu vindea nimeni atât de puțin!...
Bine-ai venit, vară!

Stănescu Adrian, clasa a VIII –a B
Școala Gimnazială Cornu Luncii
Coordonator: prof. Pater Adriana

ȚARA MEA

Țara mea frumoasă,
Ești tot ce am mai sfânt,
Ești dulcea glăsuire
A șoaptelor de vânt.

În țara noastră codrii plâng
Și Dunărea sărută marea,
Munții se lasă către șes
Și soarele aprinde zarea.

Tu ești ogorul meu cu pâine –
Pâine coaptă în cuptor;
Ai fost mereu și vei rămâne
Pământul meu și-al meu odor.

Chiar de-ai purtat pe-ai tăi umeri
Necaz, durere, umilință,
Tu le-ai trecut cu bine toate,
Având putere și credință.

Așa e țara mea cea dragă
Și graiul dulce românesc
Și nicăieri în astă lume
Ca țara mea eu nu găsesc.

Andrieș Mădălina, clasa a VI –a
Școala Gimnazială Cornu Luncii
Coordonator: prof. Pater Adriana

EROII NOȘTRI

Țara noastră dragă, frumoasa Românie,
A fost demult râvnită pentru a sa bogăție.
Dar ei, strămoșii noștri, bătuți nu s-au dat
Și cu viața însăși țara au apărat.

Ei au intrat în luptă cu arcul și cu spada
Și-au apărat pământul și casa și livada
Ținut-au piept la toți dușmanii
În lungile războaie ce au ținut cu anii

Au devenit eroi cu faimă și mândrie,
Au apărat hotare din scumpa Românie;
Conduși de Ștefan, Țepeș și alți mari domnitori
Au devenit în lupte toți bravi biruitori.

Ei sunt eroii noștri ce-n luptă s-au jertfit
Urmașii lor să aibă un trai mai fericit.
Să le-admirăm curajul eroilor străbuni
Ce-n lupta pentru țară au fost ei cei mai buni.

Au fost eroi și-așa ei vor rămâne,
Au fost și ieri, sunt azi și-or fi și mâine!
Să ne mândrim mereu cu-ai noștri-naintași
Că s-au jertfit în luptă pentru ai lor urmași.

Eroii noștri vrednici în veci nu vor muri,
Ci vii ei vor rămâne cât soare va mai fi
Și cât pământul nostru hotaru-și va păstra,
Înaintașii noștri eroi vor rămânea.

Andrieș Mădălina, clasa a VI –a
Școala Gimnazială Cornu Luncii
Coordonator: prof. Pater Adriana

DEMULT

Privesc în urmă cu suspine
Și văd un văl de umbră
Ce-nvăluie o țară sfântă
Și-ar vrea s-o-ngroape în cenușă...
Sunt turcii și tătarii
La poarta cetății
Și strigă cu-nverșunare
Că vor pământul românesc...
Pământul nostru românesc!...

Dar dinspre munții cei înalți
Se-aude-o goarnă cum răsună,
Chemând pe toți la luptă;
Apar în frunte călăreți -
Sunt bravii noștri domnitori și voievozi
Ce-adună armata-ntreagă
Să apere a noastră țară
De cruzii și sălbaticii dușmani
Care ar vrea cu-nverșunare
S-o frângă-n bucățele,
Sperând s-o-nchine în fața
pașalâcului turcesc.

Și lupta se încinge
Cum alta n-a mai fost,
Cu brațe tari și cu voința oțelită.
Înaintează-n luptă
ai noștri simpli țărani
cu inimi pline de dragoste eternă,
păstrând credința-n suflet.
Se-ncing la luptă oștenii noștri mari
că de-or muri nu le mai pasă,
ei știu că vor lăsa în urmă
o țară mândră și frumoasă,
cu pomenire-n veșnicie
despre curaj și vitejie.

Oniga Maria, clasa a VI –a
Școala Gimnazială Cornu Luncii
Coordonator: prof. Pater Adriana

EROII

A curs cerneală pe hrisoave
Și-n biblioteci s-au adunat
Istории minunate ale unor fapte brave,
Fapte mărețe care-au salvat un stat.

N-au fost doar simple povestiri
Despre viteji și oameni ce-au luptat,
Au fost trăite cu adevărat,
De toți ce-n luptă au urmat.

Fost-au domnitori sau simpli oameni,
În piept bătut-au inimi ca de zmeu
Ș-o dragoste imensă de țară mistuit-a
Ale lor ființe de semizeii.

N-au stat pe gânduri, nici n-au șovăit
Dacă să moară sau nu pentru glia lor,
Au pus mâna pe armă și la luptă au pornit
Înmormântându-și trupul pe veci
Pentru a noastră Românie.

Cât vom trăi pe-acest pământ
Măcar să le cinstim jertfirea,
Că lor le datorăm din neam în neam unirea
Și le-nchinăm un gând pios
Recunoscând ce oameni bravi au fost.

Oniga Maria, clasa a VI –a
Școala Gimnazială Cornu Luncii
Coordonator: prof. Pater Adriana

Povestea unui erou...

BÎRSAN RALUCA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BRĂIEȘTI

CLASA a VIII-a

Prof. îndrumător: POHOAȚĂ LUCREȚIA

Pe front, cu prietenii, cu mâncarea în față; oriunde era, Ion avea un singur gând: că, orice ar fi, se va întoarce acasă la Maria, fetița lui de doar patru ani, și la Ioana, soția sa. Războiul, pentru micuța Maria, era un fel de forță exterioară de neoprit, pe care încă nu o înțelegea pe deplin; tot ce știa era că îi luase tăticul de lângă ea.

Ion ar fi înnebunit de dorul celor două, dacă nu ar fi corespondat cu Ioana. În prima scrisoare primită, aflase că ochii fetiței străluceau puternic când privea un pian aflat în vitrina unui magazin și că îi plăcea mult să cânte și să danseze. Își sfătuisese soția să îi cumpere pianul Mariei, apoi o rugase să îi spună să mai exerseze, căci, când se va întoarce acasă o va duce în satul părinților săi și o va lăsa și pe ea să intre în horă.

În a doua scrisoare, Ioana îi spusese că Maria lua acum lecții de pian și învăța repede, și că era geloasă pe tăticul ei, căci el era aproape de ocean, pe care ea își dorise mereu să îl vadă. Ion citise acea parte iar și iar și iar, apoi începuse să râdă, sperându-i de-a binelea pe oamenii din jurul său. Doar un copil ar fi putut fi gelos pe el, când era înconjurat doar de moarte: a inamicilor, a colegilor de liceu sau facultate, a unor părți din sine. Acesta era adevăratul ocean al său, în mijlocul căruia se afla, singur și pierdut: cel al morții. Uneori, un val îl acoperea până peste cap și, sleit de puteri, și-ar fi dorit să poată să ajungă și el la fundul oceanului, lângă cei care fuseseră deja uciși, însă gândul că ar fi lăsat în urmă o văduvă și o fetiță orfană îl făcea să continue să lupte.

La a treia scrisoare fusese atașată o poză cu Maria cântând la pian, la prima petrecere aniversară la care nu participase și Ion. Nu erau stele pe cer câte erau în ochii ei, nici destulă cerneală în lume ca să-i poată scrie cât o iubea și cât regreta că nu era acolo, lângă ea. O poză, totuși, făcea cât o mie de cuvinte, așa că Ion își petrecuse restul acelei seri căutând, până când găsise singurul om care își luase la el un aparat de fotografiat și care avea să îi devină cel mai bun prieten: Andrei.

După ce a trimis poza cu el, aștepta următoarea scrisoare de la Ioana, însă aceasta nu mai venea. Trecuse o săptămână. Două. Trei. O lună... Apoi primise o scrisoare de la cumnatul său.

—Au fost lovite de o boală grea, îi povestea Ion lui Andrei, a doua zi. Au ajuns la apusul vieții. Acum sunt... printre stele...

Andrei își privea prietenul cu tristețe. Îi văzuse ființa deteriorându-se în ultima lună, cât așteptase următoarea scrisoare cu disperarea crescându-i în suflet. Acum, orice urmă de culoare dispăruse din obrajii lui, iar ochii îi erau goi și sticloși. Se plimbase pe cărările minții sale, căutând ceva încurajator de spus.

- Ai observat vreodată că fiecare om de aici luptă pentru altceva? Puțini sunt cei care luptă pentru patrie. Cei mai mulți o fac pentru familiile lor, așa ca tine. Acum ai rămas fără soția și fiica ta și crezi că nu mai ai pentru ce lupta, dar nu e așa. Maria avea un vis, să devină o pianistă faimoasă. Gândește-te la copiii celorlalți. Fiecare are propriul său vis. Pentru ei trebuie să luptăm, pentru a nu le lăsa visurile să se piardă în neant. Generațiile următoare stau pe umerii noștri, iar noi trebuie să luptăm pentru fiecare copil de parcă ar fi al nostru.

Ion se gândi o vreme la cele spuse de Andrei, apoi încuviință și se ridică de jos cu spatele drept. Avea dreptate. Fiica lui nu era singura care nu merita să fie orfană; niciun copil nu merită asta... Războiul era un chin cumplit, însă era unul pe care îl va suporta până la capăt, orice ar fi, căci gândul la temelia pe care trebuia să o construiască pentru următoarele generații era ca un combustibil nesfârșit pentru focul din inima sa, iar sufletul său era plin de speranță, singurul lucru mai puternic decât frica.

Așadar, umăr la umăr cu Andrei, continuă să lupte, mai hotărât ca niciodată. Continuă să vadă zeci de oameni murind, însă de fiecare dată când un soldat îi cădea la picioare se gândea la zecile de copii ce se vor naște și vor trăi în fericire și prosperitate dacă războiul va fi câștigat.

Se întorsese acasă cu multe răni, mai mult emoționale decât fizice. Pentru multă vreme, nici nu își mai putuse numi locuința „acasă”, căci acum o vedea doar ca pe o clădire rece și goală...

Însă, peste șase ani, Andrei îl vizitează și reușește să schimbe totul. În lupta pentru câștigarea războiului, camaradul lui Ion își pierduse o mână. Cu cea rămasă, avea de muncit pentru întreținerea celor doi copii, un băiat și o fetiță, cu ochii la fel de plini de sclipiri ca ai lui. Aceștia aveau nevoie de o dădacă pentru acea zi... Ion a avut atunci grijă de ei cu cea mai mare plăcere, învățând-o chiar pe fetiță puținele melodii simple pe care le putea cânta și el la pian. Casa s-a umplut iar de râsete de copii, iar sufletul lui Ion de bucurie, când, în sfârșit, a simțit pentru prima dată gustul dulce adus de câștigul interior, acel câștig ce nu ți-l poate aduce nicio avere din lume – vedea în cele două ființe din fața lui, pe copiii săi...Plângea de bucurie...